

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2545/2019
03.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Иван Иванковић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Електропривреда Србије“, Београд, Огранак РБ „Колубара“, Лазаревац, чији је пуномоћник Александар Будалић, адвокат из ..., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 900/2018 од 11.04.2019. године, у седници већа одржаној 03.09.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 900/2018 од 11.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 770/17 од 26.12.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је ништава и да не производи правно дејство његова изјава дата 14.03.2014. године, да се обавезе тужени да тужиоцу на име мање исплаћене отпремнине пре престанка радног односа исплати износ од 50.000,00 динара, са законском затезном каматом од 01.06.2014. године па до коначне исплате, као и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка са законском каматом од дана доношења првостепене пресуде до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 1.950,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 900/18 од 11.04.2019 . године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, па је утврђено да је ништава изјава тужиоца од 14.03.2014. године, у делу у коме се сагласио да послодавац изврши обуставу неисплаћеног износа зајма од укупног износа његове отпремнине, а тужени се обавезује да тужиоцу, на име разлике између припадајуће отпремнине и износа који је обустављен по основу зајма, исплати износ од 50.000,00 динара, са законском затезном каматом од 01.06.2014. године па до исплате, као и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 42.300,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења па до исплате. Ставом другим изреке, потврђена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке и у наведеном

делу је тужбени захтев одбијен. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде и одбијен захтев туженог да се обавезе тужилац да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.950,00 динара. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 40.800,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. и Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу све до ...2014. године, када му је радни однос престао због одласка у старосну пензију. Тужиоцу је на основу Одлуке туженог о бескаматном зајму запосленима у РБ „Колубара“ ДОО од 13.03.2014. године, на име одобреног зајма, исплаћен износ од 50.000,00 динара. Одлуком је одобрен бескаматни зајам запосленима који су у радном односу код туженог (члан 1.) и предвиђено да ће се исплата зајма извршити у фиксном износу од 50.000,00 динара за сваког запосленог (члан 2.). Прописано је да запослени коме радни однос код туженог престане пре почетка односно пре истека крајњег рока за отплату зајма, дужан је да неотплаћени износ зајма врати приликом престанка радног односа, те да ће обрачунска служба у складу са датом изјавом запосленог обуставити неотплаћени износ зајма приликом престанка радног односа запосленог (члан 5.). Тужилац је по изјави од 14.03.2014. године, која је дата на основу члана 123. Закона о раду, сагласан да у случају престанка радног односа надлежна служба обрачуна зараде, изврши обустави неотплаћеног износа зајма од његове зараде, накнаде зараде и других примања. Тужиоцу је обрачуната отпремнина у износу од 343.209,00 динара, али му је исплаћена отпремнина умањена за износ од 50.000,00 динара на име неотплаћеног зајма.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев, будући да је у конкретном случају реч о потраживању неисплаћеног дела отпремнине. Отпремнина, по својој правној природи, представља једну од законом утврђених мера заштите запослених за чијим радом је престала потреба, при чему је право на отпремнину Уставом Републике Србије, у члану 60. став 4, дефинисано као неотуђиво право којег се нико не може одрећи. Тужилац је дана 12.04.2014. године дао изјаву туженом којом се обавезао да ће уколико му радни однос престане пре истека крајњег рока за отплату зајма, неотплаћени износ зајма вратити приликом престанка радног односа. Међутим, тужилац овом изјавом није дао сагласност да се његова отпремнина умањи за преостали дуг по основу уговора о зајму, с обзиром да тако нешто није било изричито предвиђено наведеном изјавом, већ се истом тужилац обавезао да ће неотплаћени износ зајма вратити приликом престанка радног односа. Сходно наведеном, тек након исплате отпремнине, тужени послодавац је имао могућност да од

тужиоца тужбом или на други начин потражује неисплаћени део зајма, али није био овлашћен да изврши умањење отпремнине за износ зајма, из разлога што за такво умањење не постоји правни основ. Из наведених разлога, наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић